

Ebba Strange (SF):

Tre bemærkninger til ministerens indlæg.

For det første sagde ministeren, at de libanensere, som vi drøftede tidligere på dagen, ikke fik opholdstilladelse som gruppe, og så nævnte ministeren igen, at der var gået så lang tid, og at det var grunden til, at de fik en opholdstilladelse. Selvfølgelig søgte de individuelt, og et nærliggende spørgsmål til ministeren er så: Var der nogen af dem, der fik afslag? Sådan som jeg har læst det radikale forslag, er der heller ikke noget med, at de skal have opholdstilladelse som gruppe. Der står udtrykkeligt: »Efter ansøgning gives der opholdstilladelse . . .«, så naturligvis skal det gå for sig på den måde, at hver enkelt, der ønsker at udnytte den mulighed, skal søge.

Det andet, jeg har lyst til at kommentere, var justitsministerens redegørelse for, at netop disse sager havde taget lang tid, fordi man skiftede praksis i direktoratet i efteråret 1989, og det bekræfter det, som jeg også sagde i mit første indlæg, at det altså ikke kun er genoptagelsesprocedurerne, der tager lang tid, men at det også har taget lang tid i første instans.

Endelig til sidst: Når argumentationen i det radikale forslag ikke er præcis den samme som den, der blev anvendt i brevet af 17. september 1991, er det måske snarere De Radikale end mig, der skal svare, for det er ikke mig, der har lavet argumentationen for forslaget, men når jeg har tilsluttet mig den, er det, fordi der faktisk er gået 4 måneder siden da, og verden ser lidt anderledes ud i dag. Da vi sendte brevet, troede vi faktisk, at ministeren ville gå i gang med at give de opholdstilladelser, så det, der er kommet til, er altså den belastning, der ligger i, at der nu er gået 4 måneder mere. Tiden er trukket yderligere ud, og som jeg sagde i mit første indlæg, har der også været de utrolig belastende debatter i offentligheden om, hvem der skulle vurdere de forskellige sager, hvem som er involveret i de forskellige forhold, hvem der havde kompetencen til hvad; en diskussion, der ikke engang er afsluttet endnu, og hele den usikkerhed, det medfører, er for mig en væsentlig årsag til, at vi i dag siger ja til det radikale forslag.

Arne Melchior (CD):

Ministeren sagde, at jeg i min tale netop havde trampet ned i det svære spørgsmål om at blande sig i Flygtningenævnets afgørelse.

Jeg troede, vi havde afhandlet den sag i formiddags under vores ret behagelige ordveksling. Da jeg forstår, at det ikke er tilfældet, skal jeg citere fra Justitsministeriets notat af 18. oktober 1991, side 19, følgende sætninger midt på siden, og det handler lige om den situation, som ministeren beskrev:

»Ved vurderingen af oplysninger om mulig forfølgelse i hjemlandet, som Flygtningenævnet allerede har ladet indgå i vurderingen af asylansøgningen, må direktoratet efter Justitsministeriets opfattelse naturligvis lade dette indgå med betydelig vægt i afgørelsen, at nævnet ikke har fundet grundlag for, at der består sådan en risiko. Det ændrer dog ikke ved det forhold, at det er direktoratet og efter påklage Justitsministeriet, der har afgørelseskompetencen i denne sag.«

Jeg mener, at dette er en helt klar afvisning af den påstand, ministeren fremsatte over for mig.

Så var ministeren inde på, at jeg ikke havde været rigtig pæn i en række af de spørgsmål, jeg havde stillet.

Ærligt talt, selv om det ikke altid opleves sådan af andre, bestræber jeg mig faktisk på at være pæn. Det lykkes ikke altid, men jeg må da også således udfrittet sige, at jeg ikke er sat herind for at være pæn. Vigtigere end om jeg har været pæn er vel, om jeg har ret i nogle af disse spørgsmål. Er der noget rigtigt i tvivlen? Er der f.eks. i en række tilfælde gået 6-7 måneder – jeg sagde i mit indlæg mere end et halvt år – inden andenafhøringen, hvor første afhøring altså er ved ankomsten til landet? Er det rigtigt eller forkert? Det har man vel lov at spørge om uden at være ikkepæn.

Er det rigtigt, som jeg læste eller hørte for et halvt år siden, at Dansk Flygtningehjælp i september i fjor skrev til justitsministeren og udtalte sin dybe bekymring eller hvad ord, der nu blev brugt, over mangel på ressourcer og så et vist pres på diskussionen om udlændingeloven deri? Er det rigtigt eller forkert? Jeg håber, ministeren vil fremlægge sådan et brev, hvis det foreligger. Hvis det er underskrevet af Flygtningehjælpens formand, som hedder Nils Foss, så er han da i hvert fald en pæn mand, og så kunne man måske have lov til at stille sådanne spørgsmål.

Jeg håber, at ministeren i sit stille sind regner mig nogle af de direkte pæne ting, jeg sagde, til gode.